

ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ Πέμπτη 18/01, 12:00, Καμάρα

“Το σχέδιο “Βιβλιοθήκη”, λοιπόν, και το δίλλημα “ή με τις βαριοπούλες ή με τις βιβλιοθήκες” αντανακλά την νεοφιλελευθεροποίηση του δημόσιου χώρου, η οποία προωθείται από το ίδιο το κράτος και ενεργεί δήθεν για το δημόσιο συμφέρον. Αντανακλά τις νέες περιφράξεις που οργανώνονται για τους σκοπούς του κέρδους, τον έλεγχο της συμπεριφοράς, τον αποκλεισμό από τον κοινωνικό χώρο και το οριστικό τέλος με την έννοια του δημόσιου. Και κάθε μορφή περίφραξης έχει ως στόχο να σιωπήσει η κριτική αλλά και η οργάνωση της επιθυμίας για μία ζωή ελεύθερη.”

Μάιος 2022, Θεσσαλονίκη

Ότι δεν ολοκληρώθηκε την τελευταία 20ετία, έρχεται τώρα με το νέο νομοσχέδιο με το ειρωνικό, όπως πάντα, όνομα “Ελεύθερο Πανεπιστήμιο”. Η εντεινόμενη καταστολή και η μεταφορά ολόκληρων αστυνομικών τμημάτων μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους με δήθεν αφήγημα την πάταξη κάποιας ανομίας, δεν ήταν κάτι άλλο παρά η προετοιμασία για την επιχείρηση “τακτοποίησης” του Πανεπιστημίου. Μία “απελευθέρωση” των πανεπιστημίων, έπειτα από την επιτυχία της απελευθέρωσης από την “ανομία”, που προσδοκά να παρακάμψει το άρθρο 16, με την ίδρυση και εξίσωση κολλεγίων και ξένων ιδρυμάτων. Άλλωστε ξέρουμε και από την εμπειρία στην Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση τι πάει να πει ιδιωτική Παιδεία και με τι κόστος από τα λεγόμενα φροντιστήρια.

Η ολοένα και εντεινότερη σμίκρυνση της όποιας κρατικής χρηματοδότησης έχει περικλύσει κάθε τομέα εντός των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων στον αποκλειστικό στόχο της χρηματοδότησης τους με οποιοδήποτε μέσο. Αυτό σημαίνει αυτόματα υψηλότερο κόστος φοίτησης, κλείσιμο κτιριακών υποδομών και εργαστηρίων, έρευνες μονάχα για εταιρείες κατά παραγγελία με φθηνή-απλήρωτη εργασία, ολοένα και πιο αυξημένα δίδακτρα σε μεταπτυχιακά προγράμματα που σε συνδυασμό με τις

απαιτήσεις της αγοράς εργασίας αφήνει αρκετούς/ές πτυχιούχους/ες έκθετους στην ανεργία και στην επισφάλεια. Ενώ, παράλληλα, ο χαρακτήρας της γνώσης που παράγεται γίνεται όλο και περισσότερο αποστειρωμένος από κάθε κριτική σκέψη.

Η Εκπαιδευτική Αναδιάρθρωση έρχεται να μας υπενθυμίσει πόσο σημαντικό πεδίο αγώνα είναι τα Πανεπιστήμια και η Εκπαίδευση. Από τους μαζικούς φοιτητικούς αγώνες και τις καταλήψεις ενάντια στον Νόμο-Πλαίσιο το '05-'06, μέχρι και τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις και κινήσεις αντίστασης, πριν 2 χρόνια στη Θεσσαλονίκη, ενάντια στο Νόμο Κ-Χ και την είσοδο των ΟΠΠΙ στα πανεπιστήμια. Ένα νομοσχέδιο του οποίου την συνέχεια την βλέπουμε σήμερα μπροστά μας. Με τους αγώνες αυτούς να αποτελούν την απόδειξη πως μονάχα μέσα από συλλογικούς-αδιαμεσολάβητους αγώνες, δεν θα εφαρμοστούν οι ονειρώξεις της Εξουσίας μέσα από το καινούργιο Νομοσχέδιο.

Και η κατάργηση του Ασύλου και η είσοδος των μπάτσων στους Πανεπιστημιακούς χώρους ήρθαν ακριβώς γι' αυτό: για την καταστολή των Αντιστάσεων και την περίφραξη της Εκπαιδευτικής Αναδιάρθρωσης.

Για τους παραπάνω λόγους μιλάμε, ήδη από τους φοιτητικούς αγώνες του 2005/2006 ενάντια στο Νόμο-Πλαίσιο, για ένα Πανεπιστήμιο Ελεύθερο-Δημόσιο-Κοινωνικό. Ελεύθερο ακριβώς ως προς τους ταξικούς και χωροταξικούς φραγμούς όσον αφορά την πρόσβαση σ' αυτό. Δημόσιο, όχι με την κρατική νοηματοδότηση που έχει πάρει σήμερα η λέξη, αλλά ως προς τον δημόσιο ζωτικό χώρο που του διεκδικείται μέσα σ' αυτόν από την κοινωνία και την κυριαρχία. Κοινωνικό ως προς τον παν-κοινωνικό χαρακτήρα της γνώσης και του πανεπιστημίου ως ένα με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο και όχι σαν ένας οργανισμός αποκομμένος απ' αυτό και τις ανάγκες του.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΜΠΑΤΣΟΥΣ, ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ-ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κάλεσμα του Ε.Κ.Χ. “Ταράτσα” (Καλαμάτα)

ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΨΕΥΔΕΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

Στις 6 Δεκεμβρίου 2020, ανήμερα της επετείου δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, τρία μέλη της Αντιφασιστικής Κίνησης Καλαμάτας συλλαμβάνονται και οδηγούνται βίαια από δεκάδες αστυνομικούς της ασφάλειας και των ΟΠΚΕ στο Α.Τ. Καλαμάτας. Κατηγορούνται με παραβίαση των μέτρων που είχαν τεθεί για την «πρόληψη ασθενειών» και απείθεια για συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της πόλης που ...δεν έγινε ποτέ. Στις 24 Γενάρη 2024, οι τρεις αντιφασίστες δικάζονται με ένα κατηγορητήριο - τραγέλαφο, που μπορεί να επιφέρει τη φυλάκισή τους και αποτελεί προσβολή για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο.

Η δίωξή τους αποτελεί μια πολιτική επιλογή τιμώρησης του φρονήματος και μια πρακτική σωφρονιστικού παραδειγματισμού με πολύ σοβαρές συνέπειες και συνδηλώσεις για κάθε άνθρωπο που έχει πολιτική - αγωνιστική δράση.



Στις 6 Δεκεμβρίου 2020, ανήμερα της επετείου δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, τρία μέλη της Αντιφασιστικής Κίνησης Καλαμάτας συλλαμβάνονται και οδηγούνται βίαια από δεκάδες αστυνομικούς της ασφάλειας και των ΟΠΚΕ στο Α.Τ. Καλαμάτας. Κατηγορούνται με παραβίαση των μέτρων που είχαν τεθεί για την «πρόληψη ασθενειών» και απείθεια για συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της πόλης που ...δεν έγινε ποτέ.

Στις 24 Γενάρη 2024, οι τρεις αντιφασίστες δικάζονται με ένα κατηγορητήριο - τραγέλαφο, που μπορεί να επιφέρει τη φυλάκισή τους και αποτελεί προσβολή για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο. Η δίωξή τους αποτελεί μια πολιτική επιλογή τιμώρησης του φρονήματος και μια πρακτική σωφρονιστικού παραδειγματισμού με πολύ σοβαρές συνέπειες και συνδηλώσεις για κάθε άνθρωπο που έχει πολιτική - αγωνιστική δράση.

Όλα αυτά, σε μια περίοδο που επιτελούνται τομές στον Ποινικό Κώδικα προς την κατεύθυνση της περαιτέρω ποινικοποίησης των αντιστάσεων και της καταστολής απέναντι στα προλεταριακά/εργατικά/φοιτητικά στρώματα. Να μην αφήσουμε τους τρεις αντιφασίστες έρμαιοι στην τιμωρητική λογική του κράτους!

Όλοι/ες/α στη συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια Καλαμάτας στις 24/01, 09:00!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΥΡΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ – ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Το πρόβλημα της
αιθαλομίχλης:

ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΥΡΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

ΟΙ ΤΟΠΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΑΓΝΟΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΤΗΣ ΑΙΘΑΛΟΜΙΧΛΗΣ & ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ
ΤΟ ΟΜΙΧΛΩΔΕΣ ΤΟΠΙΟ ΣΑΝ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΑΤΡΑΞΙΟΝ



ΕΜΕΙΣ ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΟΥΜΕ ΠΩΣ

ΟΣΟ Η ΘΕΡΜΑΝΣΗ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΘΕΜΑ ΤΑΞΙΚΟ ΘΑ ΑΝΑΠΝΕΟΥΜΕ ΑΕΡΑ ΤΟΞΙΚΟ

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ - ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη 8μ.μ. στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα
Αραβαντινού 6, εντός στοάς Σκόρδου, είσοδος και από Τσιριγώτη 14

Δεν χωράει καμία αμφιβολία ότι τα Γιάννενα υποφέρουν από σοβαρό πρόβλημα αιθαλομίχλης, με την ορατότητα στους δρόμους της πόλης -τους χειμερινούς μήνες- να περιορίζεται μόλις σε λίγα μέτρα -σε κάθε γωνία η πόλη μυρίζει κάρβουνο. Πρόβλημα με το οποίο η πόλη και οι κάτοικοί της έρχονται αντιμέτωποι εδώ και μια δεκαετία, καθώς ήδη από το 2013 οι συγκεντρώσεις αιωρούμενων σωματιδίων στον αέρα χτυπάνε κόκκινο.

Βέβαια, το ζήτημα της ρύπανσης του αέρα στα Γιάννενα, αποτελεί άμεση απόρροια της ακρίβειας, η οποία συμπίπτει χρονικά με την είσοδο της χώρας στα μνημόνια το 2010. Με τον όρο ακρίβεια περιγράφεται η μείωση των διαθέσιμων χρημάτων, τα οποία προορίζονται για την κάλυψη των βασικών αναγκών μας. Το εικοσάευρω έχει γίνει πλέον «τάληρο» και άμεση συνέπεια αυτού είναι να κόψουμε ή να περιορίσουμε τις δαπάνες στις βασικές ανάγκες μας συμπεριλαμβανομένης και της θέρμανσης, καθώς ρεύμα και πετρέλαιο είναι πλέον πανάκριβα, όπως πανάκριβα είναι πλέον και τα καυσόξυλα που δεν παράγουν ρύπους κατά την καύση τους. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα στα τζάκια και στις σόμπες των σπιτιών να χρησιμοποιείται ως καύσιμη ύλη ο,τιδήποτε (που δεν προορίζεται για καύσιμη ύλη), αφού χρήματα για θέρμανση δεν περισσεύουν.

Είναι ηλίου φαινότατο πως η φτώχεια δεν έχει καλοπέραση, αντίθετα έχει επιπτώσεις στην υγεία όλων μας ανεξαρτήτου ταξικής καταγωγής, όπως αποδεικνύεται από τις μετρήσεις των αιωρούμενων σωματιδίων στον αέρα της πόλης, για τις οποίες το να ξεπερνούν κάθε όριο συγκέντρωσης αποτελεί πλέον γιορτινό έθιμο (ανήμερα των Χριστουγέννων του 2022, η μέση τιμή των PM10 ήταν 204,68 μg, ενώ η μέγιστη τιμή έφτασε στα 442,38 μg. Βλέπε παρακάτω: τι είναι τα αιωρούμενα σωματίδια).

Μάλιστα, σαν να μην έφτανε ο τοξικός αέρας που όλοι και όλες αναπνέουμε, σαν μην έφταναν η ρύπανση της λίμνης και των υδάτων των σημαντικότερων ποταμών της Ηπείρου, όπως ο Καλαμάς, οι τοπικοί άρχοντες προσφέρουν γη και νερό στην πετρελαϊκή Energean oil and gas προκειμένου να εξορύξει πετρέλαιο και φυσικό αέριο, ούτως ώστε να προστεθούν και οι εξορύξεις στο κάδρο. Οι εξορύξεις, που σχεδιάζονται σε κοντινή απόσταση από την πόλη των Ιωαννίνων, στον Δήμο Ζίτσας, αν τις αφήσουμε να πραγματοποιηθούν, θα βάλουν ταφόπλακα στο φυσικό περιβάλλον και τον υδροφόρο ορίζοντα, ενώ θα ενισχύσουν την ατμοσφαιρική ρύπανση.

Στην αντίπερα όχθη, δεν φαίνεται κανένας ιδιαίτερος προβληματισμός από την μεριά των τοπικών αρχών και του περιφερειάρχη Ηπείρου Αλέκου Καχριμάνη (ο οποίος δεν έχει κάνει καμία δημόσια τοποθέτηση για την αιθαλομίχλη), με τις όποιες ανακοινώσεις να βγαίνουν με το πέρας των Χριστουγέννων ώστε -όπως θα ισχυριζόταν κάποιος πονηρός- να μην υπάρξει καμία αναταραχή την περίοδο των γιορτών, αντιθέτως να προωθηθεί το ομιχλώδες αυτό τοπίο των Ιωαννίνων ως

χριστουγεννιάτικο αξιοθέατο, το οποίο ελκύει τουρίστες και αποφέρει κέρδη, την ίδια ώρα που οι πολίτες αναπνέουν τοξικό αέρα.

Όσον αφορά τα μέτρα για την αντιμετώπιση του προβλήματος, εκεί παίζεται το χαρτί της ατομικής ευθύνης, αφού τα μόνα μέτρα είναι συστάσεις της πολιτείας για περιορισμό ή και απαγόρευση των καύσεων, ρίχνοντας δηλαδή με τον τρόπο αυτό την ευθύνη στους κατοίκους της πόλης, αφού η ανάγκη τους για θέρμανση το χειμώνα είναι η αιτία του προβλήματος. Όπως φαίνεται, όσο η θέρμανση παραμένει θέμα ταξικό, θα αναπνέουμε αέρα τοξικό.

Τι είναι τα αιωρούμενα σωματίδια:

Τα αιωρούμενα σωματίδια αποτελούν έναν από τους βασικότερους ρύπους της εποχής μας. Μπορεί να προέρχονται από πλήθος πηγών, από φυσικές πηγές όπως η αιολική σκόνη, από αγροτικές δραστηριότητες, από τα καυσαέρια των αυτοκινήτων, την βιομηχανία ή από την καύση βιομάζας με σκοπό την θέρμανση. Εμπεριέχουν επικίνδυνα για την υγεία συστατικά και συντείνουν στην μείωση του προσδόκιμου ζωής των ανθρώπων. Μια καθιερωμένη κατηγοριοποίηση των αιωρούμενων σωματιδίων γίνεται βάσει του ακριβούς μεγέθους τους. Βάσει αυτής τα σωματίδια χωρίζονται στις ακόλουθες τρεις κατηγορίες:

1) PM10 ή ΑΣ10: Περιλαμβάνει τα σωματίδια που έχουν διάμετρο από 0 έως 10 μm

2) PM2,5 ή ΑΣ2,5: Περιλαμβάνει τα σωματίδια που έχουν διάμετρο από 0 έως 2,5 μm

3) PM1: Περιλαμβάνει τα σωματίδια που έχουν διάμετρο από 0 έως 1 μm

Όσον αφορά την εκτίμηση της ποιότητας του ατμοσφαιρικού αέρα, παρακολουθούνται τα σωματίδια με αεροδυναμική διάμετρο 10 και 2,5. Τόσο τα PM10 όσο και τα PM2,5 θεωρούνται πλέον ρύποι επικίνδυνοι για την υγεία, εκ των οποίων τα λεπτά σωματίδια (PM2.5) ενέχουν τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την υγεία. Σύμφωνα με την εθνική και ευρωπαϊκή νομοθεσία για τα PM10 ισχύουν τα εξής: Το όριο της μέσης ετήσιας τιμής της συγκέντρωσης είναι 40 $\mu\text{g}/\text{m}^3$, ενώ το όριο της μέσης ημερήσιας τιμής της συγκέντρωσης είναι 50 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Επιπλέον το όριο της μέσης ημερήσιας συγκέντρωσης δεν πρέπει να ξεπερνιέται περισσότερο από 35 φορές το χρόνο. Για τα PM2,5 έχει οριστεί μια μέση οριακή ετήσια τιμή στα 25 $\mu\text{g}/\text{m}^3$.

Επιδημιολογικές Μελέτες:

Ήδη από την δεκαετία του 1980 στις ΗΠΑ πληθώρα μελετών

υποδεικνύουν συσχέτιση μεταξύ των αιωρούμενων σωματιδίων και των προβλημάτων του αναπνευστικού συστήματος. Επιπλέον, φαίνεται ότι οι άνθρωποι που ζούνε σε περισσότερο ρυπασμένες πόλεις διατρέχουν υψηλό κίνδυνο πρόωρου θανάτου σε αντίθεση με κατοίκους λιγότερο ρυπασμένων περιοχών, συμπέρασμα το οποίο προκύπτει ύστερα από δύο επιδημιολογικές μελέτες που δημοσίευσε ο οργανισμός American Cancer Society και το πανεπιστήμιο Harvard.

Στη Βρετανία το Expert Panel on Air Pollutants σε έναν απολογισμό τον οποίο δημοσιοποίησε κάνει λόγο για 2/10.000 θανάτους Βρετανών ετησίως οι οποίοι οφείλονται στα PM10 σωματίδια. Ανάλογες μελέτες έχουν γίνει και στην Ελλάδα οι οποίες αποδεικνύουν την επιβάρυνση της υγείας του ανθρώπου από τη σωματιδιακή ρύπανση.

Επιδημιολογικές έρευνες που έχουν πραγματοποιηθεί στην Ελλάδα δείχνουν πώς οι κάτοικοι των σοβαρά επιβαρυσμένων από τη ρύπανση περιοχών πεθαίνουν κατά πλειοψηφία από καρκίνους και καρδιαγγειακά προβλήματα. Αυτό έδειξε έρευνα του εργαστηρίου Υγιεινής και Επιδημιολογίας κατά την περίοδο 1982-1994.

Το τμήμα Μηχανολόγων και Αεροναυπηγών του Πανεπιστημίου Πατρών σε μια μελέτη που διεξήγαγε την περίοδο 1990 -1992 έδειξε ότι υπάρχει αύξηση στα περιστατικά των παιδιών με αναπνευστικά προβλήματα που επισκέπτονται το Τζάνειο νοσοκομείο τις ημέρες όπου οι τιμές των ρύπων στον Πειραιά είναι αυξημένες. Η μελέτη συμπεραίνει ότι υπάρχει άμεση επίδραση των ρύπων στα περιστατικά με αναπνευστικά προβλήματα.

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ ΑΜΠΝΤΟΥΛΑΧ ΟΤΣΑΛΑΝ – Rise Up 4 Rojava(pics)

Στις 15/12/2023, 5 Κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες που αναγκάστηκαν να ζητήσουν άσυλο στην Ελλάδα ως αποτέλεσμα του εντεινόμενου τουρκικού φασισμού στο Κουρδιστάν, ξεκινήσαν εκ

περιτροπής απεργία πείνας στο προαναχωρησιακό Κέντρο Κράτησης Αλλοδαπών Ξάνθης, με την πρόθεση με την κίνηση τους αυτή να καταδικάσουν τη συνεχιζόμενη απομόνωση του Αμπντουλάχ Οτσαλάν.

Μέσω αυτής της δράσης, επέλεξαν να ενώσουν τις φωνές τους με τους συντρόφους/ισσες Κούρδους/ισσες αγωνιστές/τριες σε 104 φυλακές σε όλη την Τουρκία και το Κουρδιστάν που βρίσκονται σε απεργία πείνας από τις 27/11/2023, απαιτώντας τον τερματισμό της απομόνωσης του ηγέτη του κουρδικού λαού Αμπντουλάχ Οτσαλάν, ο οποίος κρατείται στις φυλακές τύπου F του Ιμραλί.

Η απεργία πείνας θα συνεχιστεί μέχρι τις 15 Φεβρουαρίου 2024.

**

Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν, ηγέτης του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν ΡΚΚ, και του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας, βρίσκεται εδώ και 25 χρόνια αιχμάλωτος σε πλήρη απομόνωση στο νησί φυλακή του Ιμραλί.

Το 1998, ο Οτσαλάν, παρά τον τεράστιο κίνδυνο που αποτελούσε για τον ίδιο αυτή η επιλογή, αποφάσισε να εγκαταλείψει τη Συρία όπου διατηρούσε τη βάση του για να ζητήσει πολιτικό άσυλο στην Ευρώπη. Δεν επέλεξε να φυγαδευτεί στα εδάφη του Κουρδιστάν γιατί ήξερε πως οι εχθροί του δεν θα δίσταζαν να αιματοκυλίσουν όλη την περιοχή στην προσπάθεια αναζήτησης του. Παράλληλα θεωρούσε ότι μέσω της διπλωματίας και των διεθνώς αναγνωρισμένων θεσμών θα γινόταν ευρέως γνωστό το ζήτημα της γενοκτονίας του κουρδικού λαού και της αντιαποικιοκρατικής – αντιιμπεριαλιστικής αντίστασης των αντάρτικων δυνάμεων.

Ο Οτσαλάν ήρθε στην Ελλάδα στις 9 Οκτωβρίου του 1998, όμως, το ελληνικό κράτος υπό την κυβέρνηση Σημίτη δεν τον δέχεται και αρχίζει μια περιπλάνηση σε μια σειρά κρατών που του αρνούνται κατηγορηματικά πολιτικό άσυλο και ξαναβρίσκεται στην Ελλάδα όπου εκδιώχνεται. Και πάλι περιπλανιέται σε μια σειρά από κράτη που του αρνούνται την είσοδο. Ξαναγυρίζει στην Ελλάδα και στη συνέχεια πετάει προς την Κένυα αυτήν τη φορά ως άτυπος κρατούμενος, με την συνοδεία πρακτόρων της ΕΥΠ. Εκεί -όντας

στην ελληνική πρεσβεία-, η ελληνική κυβέρνηση τον εξαπατά και τον παραδίδει στα χέρια πρακτόρων οι οποίοι τον οδηγούν στην Τουρκία, μετά από συνεργασία των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ, του Ισραήλ, της Τουρκίας και της Ελλάδας. Έκτοτε ο Οτσαλάν βρίσκεται απομονωμένος στο νησί φυλακή Ιμραλί.

Δεν έχει ιδιαίτερη σημασία να μπούμε σε ιστορικές λεπτομέρειες που είναι λιγότερο ή περισσότερο γνωστές ούτε να σταθούμε στα ονόματα που πρωταγωνίστησαν στην υπόθεση της αιχμαλωσίας του Οτσαλάν. Οι πρωταγωνιστές της εποχής εκείνης φρόντισαν ώστε να παραχαράξουν ή να αλλοιώσουν την ιστορία ώστε να εξυπηρετήσουν τις δικές τους σκοπιμότητες και τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, χωρίς να διστάζουν να αμαυρώσουν το προφίλ ενός επαναστάτη που με ανιδιοτέλεια έχει αφιερώσει όλη τη ζωή του στον σκοπό της απελευθέρωσης.

Στην υπόθεση της αιχμαλωσίας του Οτσαλάν γίνετε για άλλη μια φορά εμφανές ότι τα κράτη παρά τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς, πάντα θα συμμαχούνε για την καταστολή των επαναστατικών κινημάτων. Η Ελλάδα και η Τουρκία ενώ δε διστάζουν να προετοιμάζουν συνεχώς τους λαούς τους για έναν πιθανό μεταξύ τους πόλεμο για τα συμφέροντα των αφεντικών της κάθε χώρας, είναι σύμμαχοι ενάντια στα επαναστατικά κινήματα στο εσωτερικό τους. Το 1993 η Γερμανία απαγόρευσε την ύπαρξη κουρδικών σωματείων με αποτέλεσμα το κλείσιμο όλων των πολιτιστικών κέντρων των Κούρδων και την φυλάκιση και δίωξη πολλών Κούρδων ακτιβιστών. Την απόφαση αυτή ακολούθησαν πολλά από τα πιο ισχυρά ευρωπαϊκά κράτη. Το 1997 οι ΗΠΑ ενέταξαν το PKK στη λίστα με τις τρομοκρατικές οργανώσεις, ενώ αργότερα ακολούθησαν το Ηνωμένο Βασίλειο, ο Καναδάς, η Ιαπωνία, η Αυστραλία, η Νέα Ζηλανδία και άλλα.

Ο κουρδικός λαός, είτε στα απελευθερωμένα, από το αντάρτικο, βουνά του Κουρδιστάν, είτε στους μαχαλάδες στις κατεχόμενες από το τουρκικό κράτος πόλεις, είτε στην επαναστατημένη από το 2012 Βόρεια και Ανατολική Συρία γνωστή ως Ροζάβα, δόμησε ένα μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης που η έμφυλη, εθνοτική και οικονομική ισότητα και οι πολιτειακές ελευθερίες

διασφαλίζονται από την άμεση συμμετοχή της κοινωνικής βάσης, το μοντέλο του Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού. Ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός σήμερα ήδη έχει συμπεριλάβει στο επαναστατικό παράδειγμα που εδώ και 10 χρόνια λαμβάνει χώρα στα εδάφη της Βόρειας και της Ανατολικής Συρίας πλήθος άλλων λαών, Αράβων Ασσυρίων, Τουρκμένων, Αλεβιτών, και άλλων, ενώ αποτελεί πρόταση για την επίλυση των ζητημάτων που απασχολούν τη μέση Ανατολή ευρύτερα. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι η εξέγερση στο Ιράν είχε ως κεντρικό σύνθημα το Jin, Jiyan, Azadi (Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία). Ένα σύνθημα βγαλμένο από το κουρδικό κίνημα ελευθερίας που εκφράζει απόλυτα την ιδεολογία της γυναικείας απελευθέρωσης σε όποιο σημείο του πλανήτη και αν αυτή ξεσπά με την πυγμή της αγανακτισμένης αξιοπρέπειας.

Minas

Minas Blns

Για το επαναστατικό αυτό παράδειγμα σημαντικό ρόλο έπαιξε μια πλούσια σειρά από τόμους, που έχουν πλέον μεταφραστεί σε 16 γλώσσες, στις οποίες ο πολιτικός κρατούμενος Α. Οτσαλάν, μέσα απ' την φυλακή, αναπτύσσει την επαναστατική του θεωρία για την ριζοσπαστική δημοκρατία· τον Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό.

Ο Οτσαλάν, στο 75ο έτος της ηλικίας του είναι έγκλειστος 25 χρόνια σε ένα νησί φυλακή, ως ο μοναδικός κρατούμενος. Η τελευταία επίσκεψη των δικηγόρων του ήταν το 2019 και η τελευταία ολιγόλεπτη συνομιλία με τον αδερφό του ήταν πριν από περίπου 2 χρόνια. Έκτοτε δεν υπάρχει καμία ένδειξη ζωής.

Η ελληνική κυβέρνηση, όπως και όλες οι υπόλοιπες κυβερνήσεις της Ευρώπης που επι δεκαετίες στέκονται αμέτοχες και προσποιούνται ότι δεν βλέπουνε την κοινωνική πολιτιστική γλωσσική αλλά και φυσική εξόντωση του κουρδικού λαού από το κράτος της τουρκίας, είναι συνένοχη στο έγκλημα αυτό. Το ίδιο ισχύει και για όλους τους διεθνείς δεσμούς που υποτίθεται ότι παρακολουθούν και διασφαλίζουν την τήρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποίες μηλιά δεν έχουν βγάλει για τα παράνομα χημικά αέρια που χρησιμοποιεί το κουρδικό κράτος εναντίον των Κούρδων ανταρτών, την εισβολή και εισβολή και κατοχή περιοχών

της αυτόνομης διοίκησης Βόρειας και Ανατολικής Συρίας, τους καθημερινούς βομβαρδισμούς με drones, τη στοχευμένη καταστροφή υποδομών που είναι αναγκαίες για την επιβίωση των πολιτών, ή την απροσχημάτιστη δολοφονία Κούρδων αγωνιστών σε χώρες της Ευρώπης, αλλά και για την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων και της Απάνθρωπης ή Ταπεινωτικής Μεταχείρισης ή Τιμωρίας (CPT) η οποία δεν έχει πράξει τίποτα για την άρση της απολύτως παράνομης απομόνωσης του Οτσαλάν, παρότι η απομόνωση είναι ένα διεθνώς αναγνωρισμένη μορφή βασανιστηρίου.

Από τον Οκτώβριο του 2023 έχει ξεκινήσει να πραγματοποιείται σε ολόκληρο τον κόσμο η καμπάνια Διεθνούς Αλληλεγγύης “Λευτεριά στον Αμπντουλάχ Οτσαλάν”, πρώτη στάση της οποίας ήταν οι συγχρονισμένες Συνεντεύξεις Τύπου σε 46 πόλεις σε ολόκληρο τον κόσμο, τον Οκτώβριο και δεύτερη η “Διεθνής Μέρα Βιβλίων Οτσαλάν 2023” το Δεκέμβριο.

Είναι καιρός να βγάλουμε από τη λήθη την πραγματική ιστορία που δεν είναι άλλη από την ιστορία για την ελευθερία των καταπιεσμένων. Ο Οτσαλάν είναι αιχμάλωτος επειδή είναι ο ιδεολογικός καθοδηγητής ενός κόμματος το οποίο κατάφερε να εμπνεύσει και να κινητοποιήσει ένα τεράστιο κομμάτι του κουρδικού λαού να αντισταθεί και να πολεμήσει την αποικιοκρατία, τον φασισμό και τον ιμπεριαλισμό, εδώ και 47 χρόνια.

Ο αγώνας για την απελευθέρωση του πολιτικού κρατούμενου Οτσαλάν είναι μια πράξη αλληλεγγύης προς, τον καταπιεσμένο κουρδικό λαό, το αντάρτικο στα βουνά του Κουρδιστάν, την επανάσταση στη Ροζάβα ΒΑ Συρία.

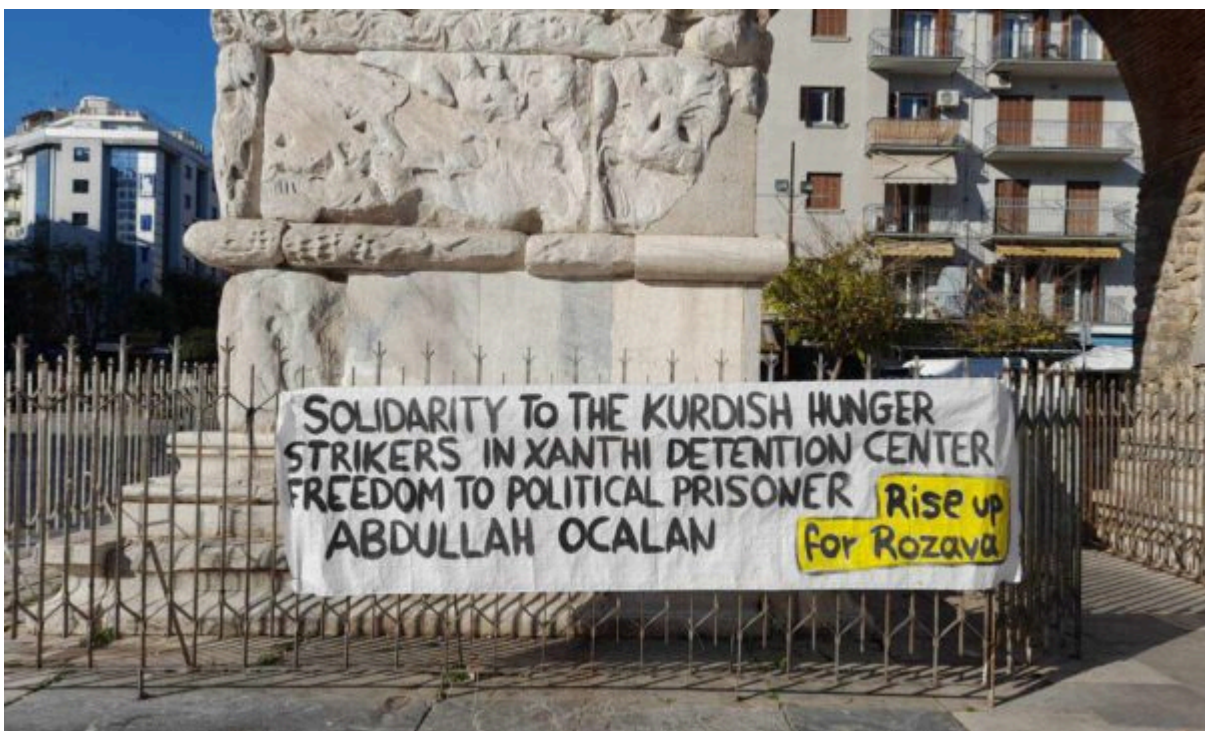
ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ ΣΤΟ ΙΜΡΑΛΙ

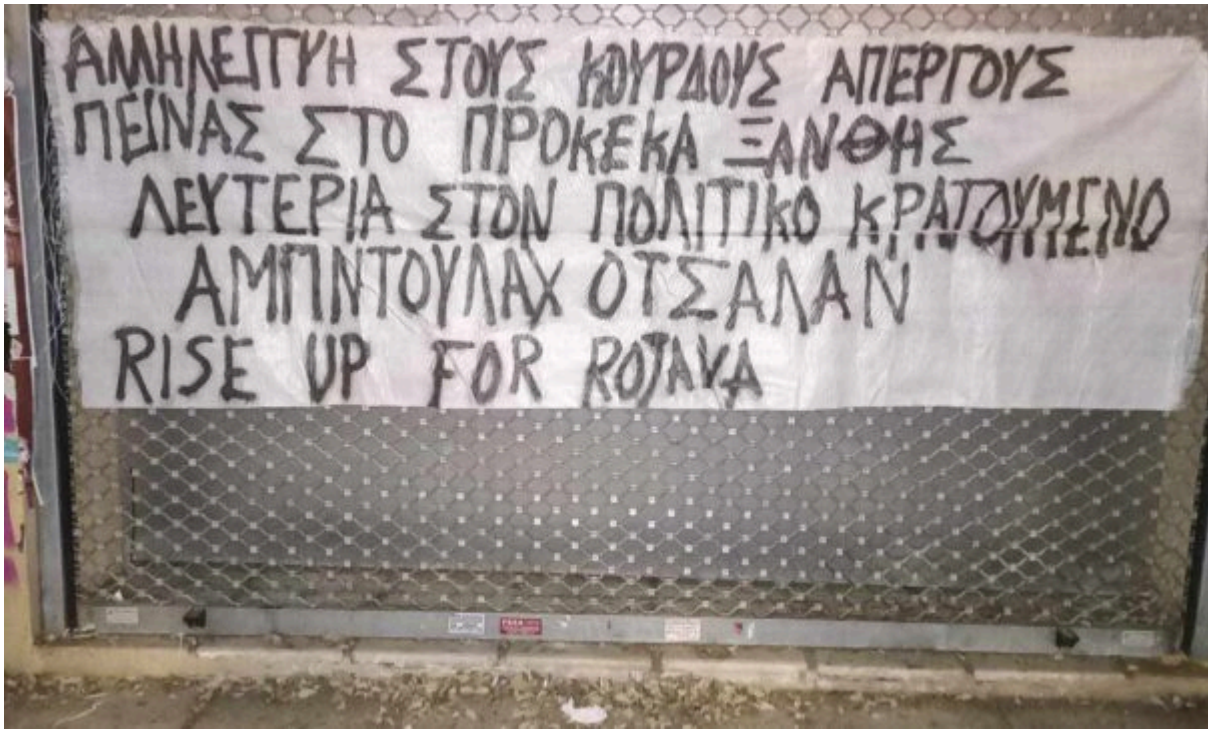
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ ΑΜΠΝΤΟΥΛΑΧ ΟΤΣΑΛΑΝ

BÎJÎ BERXWEDANA ZINDANAN | ΖΗΤΩ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ ΤΙΣ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ

Rise Up 4 Rojava





ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΠΑΥΣΙΛΥΠΟΥ!

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΥΣΙΛΥΠΟ

Η ΠΡΟΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ «ΑΝΑΠΛΑΣΗΣ» ΤΟΥ ΠΑΥΣΙΛΥΠΟΥ... ΦΕΡΝΕΙ ΠΟΛΥ ΤΣΙΜΕΝΤΟ...

8 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΕΥΡΩ

- ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ & ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ & ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΥΣΙΛΥΠΟΥ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ
 - ΔΥΣΚΟΛΟΣΥΝΤΗΡΗΣ & ΔΑΠΑΝΗΡΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ
 - ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΕΛΗ
- ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ
- ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ (ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΟ, ΕΣΤΙΑΣΗΣ)
 - ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ, ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, ΚΑΤΑΛΗΨΗ & ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΧΩΡΩΝ.

ΝΑ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΛΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΤΩΝ



Εδώ και μερικούς μήνες, η Δημοτική Αρχή έχει ανακοινώσει τα σχέδια «ανάπλασης» του Παυσιλύπου, του μεγαλύτερου πάρκου-άλλσους της Καρδίτσας και του πιο σημαντικού ιστορικά τοπόσημου της πόλης. Σύμφωνα με ομάδα επιστημόνων που πήρε την πρωτοβουλία να διερευνήσει τα εν λόγω σχέδια και της οποίας οι επισημάνσεις και εκτιμήσεις των επιπτώσεων μας βρίσκουν σύμφωνους, η προμελέτη που δημοσιεύτηκε έγινε σε ανησυχητικά σύντομο διάστημα, χωρίς διαβούλευση, ως οφειλόταν, «για να μη χαθεί η χρηματοδότηση»,

όπως επικαλείται η Δημοτική Αρχή. Προκύπτουν, επομένως, σοβαρές και ποικίλων διαστάσεων ενστάσεις για την τόσο εκτεταμένη παρέμβαση, η οποία ακυρώνει το Παυσίλυπο που ξέρουμε και κατασκευάζει ένα άλλο αστικό πάρκο στη θέση του, διατηρώντας μόνο το κτήριο του αναψυκτηρίου.

Οι θιγόμενες ανάγκες μας: Το Παυσίλυπο είναι ένας ζωντανός δημόσιος χώρος και καλύπτει πολλαπλές ανάγκες μικρών και μεγάλων. Η επικείμενη «ανάπλαση» δεν πρόκειται να εξυπηρετήσει κάτι περισσότερο, ίσα-ίσα. Με βάση την προμελέτη, ανάμεσα σε όσα σχεδιάζονται, συμπεριλαμβάνεται και η διάσπαση του χώρου της πλατείας από το πάρκο, η οποία θα καταλήξει σε δύο διαδρόμους και θα διαχωρίζεται με σιδερένιες πέργκολες

αμφιβόλου αισθητικής, ενώ οι χρήσεις που προτείνονται στα δύο μικρά κτίσματα, με προσθήκες γυάλινων και άλλων κατασκευών υποθάλπου επέκταση τραπεζοκαθισμάτων στο πάρκο, με αποτέλεσμα να δοθούν κι άλλα τμήματα του Πανσιλύπου σε καταστήματα. Ας σημειωθεί ότι η Δημοτική Αρχή δεν ελέγχει συνειδητά ούτε τη σημερινή παράνομη επέκταση των τραπεζοκαθισμάτων σε πλατείες και πεζοδρόμους. Σημαντικότερη όμως παράλειψη είναι ότι δεν ασχολήθηκε με τη σύνδεση του πάρκου με την πόλη και το νέο Δημαρχείο. Μια είσοδος στην ανατολική πλευρά, αδύναμη εντελώς, και ένας κύριας κυκλοφορίας δρόμος ανάμεσα δεν αποτελούν σύνδεση. Η διάσχιση του πάρκου από δύση σε ανατολή δεν εξυπηρετεί ζωτικές ανάγκες των πολιτών. Χρειάζονται σοβαρές πολεοδομικές μελέτες για να λειτουργήσει σωστά η πόλη και όχι μεμονωμένες επιλογές, που μόνο νέα προβλήματα θα επιφέρουν. Και μολονότι η Καρδίτσα χρειάζεται περισσότερους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους, ενώ ιστορικής αξίας δημόσιοι χώροι πεθαίνουν ασυντήρητοι χρόνια τώρα, αποφασίζεται η παραμόρφωση και η τσιμεντοποίηση του μεγαλύτερου και πιο πολυσύχναστου δημόσιου χώρου-πνεύμονα της πόλης!

Οι αλόγιστες δαπάνες: Παράλληλα, το κόστος των 8 εκατομμυρίων ευρώ ξεπερνά τα όρια, γεγονός που παραπέμπει σε μελέτη σκοπιμότητας... και μάλιστα σε μια περίοδο που τα περίχωρα της πόλης και τα χωριά του κάμπου έχουν καταστραφεί, με σημαντικές επιπτώσεις στην οικονομία ολόκληρου του νομού. Επιπλέον, στον σχεδιασμό εμπεριέχεται και η εισαγωγή υδάτινων στοιχείων στον χώρο του πάρκου, ενώ, όπως αναφέρεται στην τεχνική έκθεση, κάποια έργα θα μείνουν μισά και στην πορεία είναι βέβαιο ότι αυτές οι «ευαίσθητες», δυσκολοσυντήρητες και δαπανηρότατες κατασκευές θα δείχνουν σύντομα βρώμικες, παρατημένες και πολυκαιρισμένες.

Η εμπειρία και στη δική μας και σε άλλες πόλεις δείχνει ότι ειδικά τα σιντριβάνια εγκαταλείπονται πολύ γρήγορα, ενώ ο Δήμος επικαλείται την αδυναμία να προσφέρει τους πόρους για τη συντήρηση ιστορικών δημόσιων κτηρίων και χώρων, ακόμη κι αν έχουμε δυσανάλογα αυξημένα δημοτικά τέλη.

Το επαπειλούμενο φυσικό περιβάλλον: Σε μια εποχή που το πράσινο και τα δέντρα αποκτούν όλο και μεγαλύτερη προτεραιότητα, καθώς πραγματοποιούνται όλο και περισσότερες παρεμβάσεις σε πάρκα στις πόλεις μας ή στα βουνά τα οποία σχεδιάζουν να γεμίσουν με ανεμογεννήτριες – με πρόσχημα πάντα τη βιωσιμότητα και την ανάπτυξη – η προμελέτη φέρνει πολύ

τσιμέντο, δάπεδα, ζαρντινιέρες διασκορπισμένες παντού, που αποκόπτουν τη συνέχεια και την ηρεμία που προσφέρει το πράσινο. Το πράσινο, αντί να είναι ελεύθερα απλωμένο στο πάρκο, οριοθετείται περιμετρικά από μεγάλου μήκους τσιμεντένια πεζούλια και μεταλλικά φύλλα μεγάλου κόστους. Οι τεράστιες έκτασης αποξηλώσεις και εκσκαφές θα επιφέρουν ανεπανόρθωτες βλάβες στο ριζικό σύστημα των δένδρων. Στον χώρο της παιδικής χαράς, η προμελέτη τοποθετεί σιντριβάνια μεγάλης αναλογικά έκτασης, πράγμα που σημαίνει ότι είτε μικραίνει την παιδική χαρά είτε κόβει δέντρα.

Οι αμφισβητούμενες διαδικασίες: Μια ομάδα μηχανικών αλλάζει το μεγαλύτερο πάρκο-άλσος της Καρδίτσας και δεν συμπεριλαμβάνει γεωτεχνική μελέτη και έγγραφη βεβαίωση από τους αρμόδιους επιστήμονες (γεωπόνο, δασολόγο). Η Δασική Υπηρεσία δεν ερωτήθηκε. Η προμελέτη δεν ακολουθεί τις νόμιμες περιβαλλοντικά διαδικασίες.

Η επίθεση στα κοινωνικά δικαιώματα: Τις τελευταίες δεκαετίες, βρίσκονται σε εξέλιξη κρίσιμες αλλαγές στη χρήση, τη λειτουργία και τα χαρακτηριστικά του δημόσιου χώρου. Οι αλλαγές αυτές αποτελούν αντανάκλαση των νέων εργασιακών σχέσεων και των συνεπακόλουθων μορφών οργάνωσης της καπιταλιστικής κοινωνίας. Σήμερα, η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης υποτάσσεται βαθύτερα και για όλη τη ζωή του εργαζομένου στις ανάγκες του κέρδους. Έτσι, οι δημόσιες υποδομές και οι κοινωνικές υπηρεσίες μετατρέπονται σε πεδίο καπιταλιστικής κερδοφορίας, ενώ η πόλη και οι δημόσιοι χώροι γίνονται αντικείμενα καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Τα τελευταία χρόνια επιχειρείται κλιμάκωση όλης αυτής της διαδικασίας, στην οποία το κεφάλαιο εντάσσει όλη την ανθρώπινη ζωή. Ο δημόσιος χώρος, το νερό, ο αέρας, η θάλασσα γίνονται εμπορεύματα και δεν θεωρείται πλέον αυτονόητο ότι θα διατίθενται ελεύθερα στον λαό. Ιδιαίτερα, μέσα στην περίοδο της κρίσης, είδαμε να προωθείται η άνευ όρων λεηλασία των δημόσιων αγαθών, των κοινωνικών υποδομών, της γης αλλά και των φυσικών στοιχείων που συνδέονται μαζί της, εμποδώνοντας μία ιστορικής σημασίας μεταλλαγή στο αναπτυξιακό μοντέλο, με κύριο στόχο την ενίσχυση του μεγάλου κεφαλαίου και της επιχειρηματικής κερδοφορίας μέσα από τη διασφάλιση νέων επενδύσεων.

Με πρόσχημα την «προσαρμογή» και την «ανθεκτικότητα» απέναντι στην περιβαλλοντική κρίση, προωθείται το «πρασίνισμα» των

αστικών περιοχών μέσα από αστικές «αναπλάσεις» ή από την ιδιωτική αξιοποίηση μέχρι τώρα εγκαταλελειμμένων δημόσιων και ελεύθερων χώρων. Μία τέτοια προσέγγιση αγνοεί τις συνεπαγόμενες χωρικές διαφοροποιήσεις και τις κοινωνικές επιπτώσεις, ενώ την ίδια στιγμή δημιουργείται ένα ακόμη πεδίο όπου η περιβαλλοντική κρίση μετατρέπεται σε επενδυτική και επιχειρηματική ευκαιρία.

Οι δημόσιοι χώροι, τόσο οι τεχνητά διαμορφωμένοι όσο και οι φυσικοί ελεύθεροι, αποτελούν στοιχεία του αστικού χώρου, που είναι ζωτικά για τη βελτίωση της ποιότητας ζωής των κατοίκων στις πόλεις, η οποία ωστόσο θυσιάζεται από πολιτικές επιλογές όλων των αστικών κυβερνήσεων τοπικού και κεντρικού κράτους μέχρι σήμερα. Σε πολύ μεγάλο βαθμό, εδώ και δεκαετίες οι ελεύθεροι χώροι στιγματίζονται κυρίως από εγκατάλειψη, η οποία έρχεται να λειτουργήσει προς όφελος της περίφημης μελλοντικής «αξιοποίησής» τους από επιχειρηματικούς φορείς και ιδιωτικές επενδύσεις, όπως έγινε και με το αναψυκτήριο του Παυσιλύπου. Κατόπιν της «αξιοποίησης», οι περίοικοι εκτοπίζονται εξαιτίας της ακραίας αύξησης των ενοικίων, ενώ εντείνεται η αστυνομοκρατία.

Συνολικά, οι προωθούμενες πολιτικές και παρεμβάσεις διαμορφώνουν μία νέα εικόνα της πόλης που είναι πιο δυσλειτουργική, πιο άνιση και πιο ταξικά πολωμένη.

Η σημασία των ελεύθερων κοινωνικών χώρων: Οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι διαχρονικά προσφέρουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο οι πολίτες δρουν, δημιουργούν, χαλαρώνουν, ψυχαγωγούνται, διασκεδάζουν, κοινωνικοποιούνται, έρχονται σε επαφή με το φυσικό στοιχείο και με τους συμπολίτες και αλληλεπιδρούν. Οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι ανήκουν στην κοινωνία, η προστασία τους από τα σχέδια κράτους-κεφαλαίου αποτελεί υποχρέωση όλων μας και η διατήρησή τους γύρω από τις δικές μας ανάγκες κατοχυρωμένο κοινωνικό μας δικαίωμα. Δεν πρέπει να ξεχνάμε τη σημασία τους ιδιαίτερα κατά την περίοδο της πανδημίας, όπου η αξία και η χρησιμότητά τους αναθεωρήθηκε και επαναπροσδιορίστηκε από μεγάλα τμήματα της λαϊκής πλειοψηφίας, καθώς σημειώθηκε αισθητή αύξηση της χρήσης και της επισκεψιμότητας τόσο των πλατειών, όσο και των ελεύθερων χώρων πρασίνου, οι οποίοι αποτέλεσαν σημεία κοινωνικής συνάντησης και εκτόνωσης μέσα στο αστικό τοπίο.

Η παρέμβαση στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο του Παυσιλύπου έχει χαρακτήρα εξωραϊσμού και βασικό στόχο την αναμόρφωσή του στις

επιταγές της τουριστικής ανάπτυξης και της προσέλκυσης επενδύσεων. Η πολιτική της προωθεί κατά βάση έργα βιτρίνας που εξυπηρετούν αποκλειστικά εργολάβους και καταχραστές δημοσίου χρήματος, επιφέροντας ένταση της φτώχειας και των κοινωνικών ανισοτήτων. Στον βαθμό που οι σύγχρονοι μετασχηματισμοί της αστικοποίησης παίζουν κεντρικό ρόλο στην αναπαραγωγή του ίδιου του καπιταλισμού, η διεκδίκηση εναλλακτικών τρόπων με τους οποίους δημιουργούνται και αναδημιουργούνται οι γειτονιές και οι πόλεις μας δεν μπορεί παρά να έχει αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Σε αυτό το πλαίσιο, η συλλογική αντίσταση των κατοίκων στα παραπάνω σχέδια επιβάλλεται ως η μόνη αναγκαία απάντηση στην υλοποίηση αυτών των δυστοπικών σχεδιασμών.

– Δίκτυο Αλληλεγγύης και Αγώνα Καρδίτσας – Για υγεία, ζωή και ελευθερία –

Προβολή του ντοκιμαντέρ «Αστυνομική Βία και Ψυχικό Τραύμα» στον Ε.Κ.Χ Αλτάι

Την Πέμπτη 21/12 φιλοξενούμε το ντοκιμαντέρ «**Αστυνομική Βία και Ψυχικό Τραύμα**». Το ντοκιμαντέρ αυτό συνομιλεί με τη ρωγή που αφήνει το ψυχικό τραύμα της αστυνομικής βίας μέσα από τις ιστορίες που συντάραξαν την ελληνική κοινωνία.

Οι οικογένειες του Κώστα Φραγκούλη και του Νίκου Σαμπάνη οι οποίοι εκτελέστηκαν εν ψυχρώ από ένστολους της ΕΛΑΣ, ο πατέρας του Βασίλη Μάγγου που βασανίστηκε από τις αστυνομικές αρχές στον Βόλο καθώς και επιζώντες από την αστυνομική αυθαιρεσία καταθέτουν το βίωμα, το πένθος τους και την ανάγκη για απόδοση δικαιοσύνης.

Στη διαδρομή της εξιστόρησης της μνήμης τους, παισιώνονται από επιστήμονες που φωτίζουν πολύπλευρα τις πτυχές του

τραύματος στο οποίο υποβλήθηκαν βίαια.

θα ακολουθήσει συζήτηση με τη δημιουργό του ντοκιμαντέρ, τη δημοσιογράφο Χρύσα Λύκου, τον Ούτσε Οκόμπα και τον Γιώργο Μ. Ο Ούτσε, είναι γείτονας, αφρικανικής καταγωγής, τυφλός μετανάστης που έχει δεχθεί κατ' εξακολούθηση εξευτελιστική και βίαιη μεταχείριση από τους βασανιστές της ΔΕΛΤΑ. Ο Γιώργος είναι σύντροφος, συλληφθείς της αντιφασιστικής μοτοπορείας στις 30/9/2012, που είχε δεχθεί την επίθεση της αστυνομίας, η οποία προχώρησε σε πολλές συλλήψεις και σε βασανισμούς των συλληφθέντων.

Στην προβολή και στην κουβέντα που θα ακολουθήσει, θα παρευρεθεί και ο κος Γιάννης Μάγγος.

Η ιστορία του Ούτσε Οκόμπα έτσι όπως την κατέγραψε το Copwatch.gr.

Παρέμβαση εργαζομένων και ειδικών, που εξηγούν πώς το κυβερνητικό σχέδιο απειλεί με πλήρη διάλυση ευρύτερα τη Δημόσια Υγεία (Vid)

[Το βίντεο που θα μάθεις τα πάντα για τη διάλυση σε Ψυχική Υγεία και Απεξάρτηση!](#)

Βαρύτατο πλήγμα στην Ψυχική Υγεία και την Απεξάρτηση, αλλά και ευρύτερα στη Δημόσια Υγεία, αποτελεί το κυβερνητικό νομοσχέδιο, με το Δίκτυο Δράσης Κοινωνικών Λειτουργιών Ελλάδας να παρεμβαίνει μέσω βίντεο για να ενημερώσει σχετικά.

Μετατρέπουν την υγεία από κοινωνικό δικαίωμα σε υπηρεσίες με επίκεντρο το κέρδος»

Το υπουργείο με αυταρχικό τρόπο θέλει να περάσει το νομοσχέδιο που θα καταργήσει τη φιλοσοφία του “18 ΑΝΩ” και θα διαλύσει την Ψυχική Υγεία και την Απεξάρτηση, καθώς υπονομεύει τις τρεις αρχές στην Ψυχική Υγεία: την τομεοποίηση, τη συνέχεια στη θεραπεία και την προσβασιμότητα, επισημαίνουν.

Όπως εξηγούν στο βίντεο: “Δεν ήταν ένας κεραυνός εν αιθρία. Μετά από την Covid-19, παρά την τρομερή αύξηση των προβλημάτων ψυχικής υγείας, είδαμε στην Ελλάδα μια σειρά από νομοθετήσεις που στην πραγματικότητα κάνουν δύο πράγματα:

- Από τη μία πλευρά βλέπουμε να μετατρέπουν την υγεία από ένα κοινωνικό δικαίωμα σε υπηρεσίες που στο επίκεντρο έχουν το κέρδος, εκχωρώντας τις στην πραγματικότητα στους ιδιώτες,
- και ταυτόχρονα παρατηρούμε μία ραγδαία βιολογικοποίηση αυτών των υπηρεσιών, που θέτουν στο επίκεντρο όχι όπως θα έπρεπε τον άνθρωπο ως όλον, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις το φάρμακο”.

Ο Αναρχικός Αλφρέντο Μπονάνο δεν είναι πιά αναμεσά μας.

Του Νώντα Σκυφτούλη

Σκέφτηκα να τον αποκαλέσω επαναστάτη αναρχικό αλλά δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά, είναι για εφήβους και πολύ eighties αυτοί οι προσδιορισμοί πέραν του γεγονότος ότι μυρίζουν ατελούς ρόλους.

Μετά είπα να τον πω Αναρχικό Στοχαστή αλλά και πάλι το Αναρχικό και μάλιστα σε βιωματικό επίπεδο υπονομεύει το στοχαστικό και αυτό το γνωρίζουμε από πρώτο χέρι.

Διάλεξα μια λαϊκή έκφραση για τον Αλφρέντο. Μυαλό της Αναρχίας και μάλιστα μεγάλο και ας σταθούμε σε αυτό και τα άλλα τα ατυχή να τα αφήσουμε στην άκρη.

Γέννημα του ιστορικού Ιταλικού αναρχισμού με τον οποίο δεν συμφιλιώθηκε αλλά τον επέκτεινε αφουγκραζόμενος τις νέες σημασίες που αναδύονταν στη δεκαετία 60 και 70 σε μια προοπτική θεσμίζουσα και όχι θεσμιμένη, απειλητική και όχι αδιάφορη.

Γνωρίσαμε την σκέψη του Μπονάνο και της συλλογικότητάς του γύρω από το περιοδικό Anarchismo το 1987 στο περίφημο για την εποχή πανελλαδικό συνέδριο αναρχικών όπου συμμετείχε και ο Στίνας και ο Ταμτάκος και μετά από πολλές διαβουλεύσεις βγήκε η Ένωση Αναρχικών και η εφημερίδα Αναρχία και άλλα πράγματα που δεν είναι του παρόντος.

Εκεί λοιπόν στο συνέδριο ο Αναρχικός άνθρωπος **Χρήστος Στρατηγόπουλου** σύντροφος του Αλφρέντο μας παρουσίασε ολοκληρωμένα όλο το φαντασιακό αυτής της συλλογικότητας και μια προοπτική την οποία κυριολεκτικά ρουφήξαμε. Από αυτή τη σκέψη δυο τρία πράγματα στρατηγικής τα κρατάμε ακόμη και σήμερα διότι αποτελούν δυνητικά κλειδιά για την μεταβιομηχανική κοινωνία την οποία ζούμε πλέον και δεν υπάρχει αμφιβολία για αυτό. Έκτοτε γνωριστήκαμε και πολλά άρθρα κοσμούσαν την Αναρχία αλλά και βρέθηκα μαζί του και με τον Άλμπερτ Μέλτσερ του Μαύρου Σταυρού σε πάνελ μεγάλων εκδηλώσεων.

Μιλώντας για τον Μπονάνο δεν μπορείς να λησμονείς τον Χρήστο τον Στρατηγόπουλο και την **Βαγγελιώ Τούντζια** δύο βιωματικούς Αναρχικούς με μεγάλη αγωνιστική παράδοση γιατί ήταν οι πρωταγωνιστές διάδοσης -λόγω έργω- των συγκεκριμένων απόψεων και με τους οποίους είχα τη χαρά να έχουμε στενές σχέσεις μέχρι το 2008 τουλάχιστον.

Ας έρθουμε στην ουσία τώρα κάνοντας δύο σοβαρές επισημάνσεις από τη σκέψη και τις προτάσεις του Μπονάνο επισημάνσεις που διατηρούμε ζωντανές σήμερα χωρίς τις οποίες ειδικά το αναρχικό κίνημα θα παραμένει πολιτικά εκτός πραγματικότητας. Οι δύο αυτές επισημάνσεις αφορούν την ΟΡΓΑΝΩΣΗ και την σύγχρονη ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ όπου εδώ ο Αλφρέντο και οι φίλοι του προανήγγειλε την πραγματικότητα που ήδη έχει ανοιχτεί μπροστά μας.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Μια φορμαλιστική οργάνωση τύπου Ομοσπονδίας Αναρχικών ανήκει σε μια κοινωνία (βιομηχανική) που έχει περάσει και δεν πρόκειται να επιστρέψει. Αυτού του τύπου ειδικές διαχωριστικές λενινιστικές φόρμες (“οργάνωση επαναστατών”, “οργάνωση της συνείδησης”) βρήκαν μια πετυχημένη συνταγή στο κόμμα νέου τύπου(Κ.Κ.) ενώ στην αναρχική εκδοχή δημιουργήθηκαν αντίστοιχες ομοσπονδίες κυρίως για τεχνικούς λόγους παραμονές ή κατά τη διάρκεια επαναστάσεων.

Ωστόσο κάποια απομεινάρια καθώς και επιβιώσεις της Βιομηχανικής κοινωνίας πάντα θα συνοδεύουν το καινούργιο μοντέλο του καπιταλισμού της μεταβιομηχανικής κοινωνίας. Αν μάλιστα αυτή η Οργάνωση έχει σαν στρατηγικά οράματα -όπως είναι υποχρεωμένη να έχει- τον Κομμουνισμό την αυτοδιεύθυνση την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής(τα εργοστάσια στους εργάτες κλπ) δεν είναι μόνο εκτός εποχής αλλά είναι και ενσωματώσιμη οργανωτικά και πολιτικά στον σύγχρονο καπιταλισμό αφού θα τις επιτρέψει χωρίς δυσκολία να πραγματώσει όλες της της επιθυμίες χωρίς κανένα εμπόδιο αφού αυτά αφορούν τα απομεινάρια μιας κοινωνίας και όχι τις σύγχρονες μορφές κυριαρχίας και εκμετάλλευσης. Δεν είναι ο λενινιστικός

χαρακτήρας αυτής της φόρμας (Ομοσπονδία) ούτε ότι το φορντικό μοντέλο έχει εξαφανιστεί ούτε το γεγονός που δεν υπάρχει κάτι ενιαίο να εκπροσωπηθεί ούτε η εξατομίκευση και η διάλυση των δεσμών. Είναι η σύγχρονη τεχνολογία ως κοινωνική σχέση υπεύθυνη για τις αναδιρθρώσεις που είναι πλέον η νέα πραγματικότητα. Από εδώ πηγάζει και το εξεγερτικό πρόταγμα. Αφορμαλιστικές συλλογικότητες χωρίς πρόταγμα νοικοκυριού, έτοιμες να προκαλέσουν ή να συμμετέχουν στην εξέγερση που είναι κάθε στιγμή αναμενόμενη.

Βέβαια δεν χρειάζεται αυτή η ανάλυση για να διαπιστώθει σήμερα ότι ο λόγος της "ιδεολογίας" των περισσότερων αναρχικών ομάδων εντάσσονται στη διαλεκτική της εξουσίας διαμέσου υιοθέτησης κρατικών ιδεολογιών πχ του μαρξισμού.

16
ΑΝΑΡΧΙΑ

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΠΟΝΑΝΟ - ΣΤΑΖΙ

Ο αναρχικός Α. Μπονάνο και ο συνεργάτης του Μπιαγκίνιο της Ιταλίας στις 2.2.89 και κατηγορούσαν για ληστεία, αντίστοιχα κατά της αρχής και συνομωσίας. Η δίκη 21 σύντροφοι συνελήφθησαν καθώς έφεραν από ένα κομμουνιστικό κέντρο κρυμμένα 10 εκατ. χροιά. Άρτητες βέβαιον ότι προετοιμαζόνταν την ενέργεια αυτή για να καλυφθούν οι προεκτάσεις οικονομικής των ενεργειών και καθώς στον αναρχικό είναι υπέρ της συνδικαλιστικής και κοινωνικής κίνησης, αυτή η ενέργεια βροσάσαν μέσα στο πλαίσιο των οικονομικών τους.

Κατανοώ ένα τέτοιο γεγονός θα είχε παραπροσέξει άμεσα σε όλα, καθώς δεν υπάρχουν οικονομικά στοιχεία, Αλλά, το ο αναρχικός Μπιαγκίνιο και ο αναρχικός Fischel επιμένουν τη διαβεβαίωση ο άλλος τους μέ, ένας ένα κατηγορούν προσέχουν και νέα διαγραφούν. Σ' αυτό το σημείο είναι που γίνεται προσπάθεια από τη δικαιοσύνη να φέρουν στον 2 αναρχικούς και άλλες ενέργειες αυτές των για την οποία συνελήφθησαν. Στο τέλος του Μάρτιο οι 2 αναρχικοί πληροφορήθηκαν ότι οι φρενοί τους ανέβηκαν γρήγορα με μια σειρά από λεπτομέρειες στην περιοχή του Μπιαγκίνιο, οι οποίες είχαν μπει αναγράφονται. Μία από τις οποίες ήταν, ήταν, προεπίστα για κατηγορήσει για ληστεία, κατά συνέπεια και άλλων για φόν. ΑΤΤΗ η προσπάθεια πρέπει να καταγγείλει σ' όλα τα επίπεδα.

Στο παρελθόν οι σύντροφοι του περιουσιακού «ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ», που ονομάζεται Μπονάνο είναι καθήκον είχαν κατηγορηθεί για οικονομικές ενέργειες. 21 σύντροφοι συνελήφθησαν το 1980 και κατηγορήθηκαν για ομοσπονδία, ένωση ομάδων, για μια σειρά κινήσεων στη Β. Ιταλία, για ένωση εξέγερσης ενάντια των κράτους, καθώς και για προέλαση εμπλοκή πολιτική. Όλα οι κατηγορίες κατηγορήσαν μέσα σε 8 μήνες καθώς δεν υπάρχει κανένα απολύτως στοιχείο, ενώ το σκεπτικό και ο ναρκωτικό κίνημα είχε δραστηριοποιηθεί να καταγγείλει αυτή την προεξέταση. Αυτή η πράξη όμως οι φρενοί και οι οικονομικές έχουν μια αναμενόμενη κατηγορία ενάντια στους συντρόφους και προσέχουν να τους κερδίσουν στη φυλακή όσο οι δικαστικοί παραμένουν να κερδίζουν σε συντομία, οικονομικά, τις οποίες όμως φρενοί τους κερδίζουν σε συντομία «οικονομικά-νομικά». Έτσι κερδίζουν ότι οι δικαστικοί προσέχουν πολιτικά, θα κερδίσουν την προεκτάσει τους.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να τονιστεί ότι η δικαιοσύνη την κερδίζει δεν επιτρέπει να τους αφορούν την μέση, σ' αυτό που να θανατώνεται και η θεωρητική τους δουλειά υπαινύσσεται και θανατώνεται. Οι αναρχικοί αγνοούν συντάσσονται και εξετάσσονται σε όλα τα επίπεδα του αναρχισμού, ενάντια στην εκπαιδευτική και διδασκαλία ενόψει των εργαζομένων και της κοινωνίας. Αυτή είναι και η γνώμη μας και η πιο σημαντική ταξιακή αλληλεγγύη και είναι επίσης η επιβεβαίωση αυτή.

Γράμμα από την Ιταλία

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΜΠΙΕΡΓΚΑΜΟ

20 Ιαν. 1989

Παιδιά μου λίγο σχετικά με την περίπτωση μας για να ποιά μορφή προγράμ. Μία από αυτές.

Συλλογισμός της 2 του Φεβρουαρίου από την δικαιοσύνη μας οικονομικά κίνηση, ότι του Μπιαγκίνιο σε ένα κομμουνιστικό κέντρο. Μπιαγκίνιο στην ομάδα μας καταλήγουν εντός φυλακής του Μονάνα και, όπως από λίγες ώρες, τον άλλον γρήγορα γρήγορα μας είναι ότι είναι επιβεβαίωση της μας «προεξέταση» αποδίδονται με άλλες λεπτομέρειες και ένα νέο επίπεδο.

Στην περιοχή του Μπιαγκίνιο, όπως για αρκετά ώρες στην καθημερινή δραστηριότητα του Μπιαγκίνιο, δεν θέλουμε άμεσα να γίνει επιβεβαίωση της δικαιοσύνης, στον δικαστή που δεν πιστεύουμε να πάρουμε θέσει που θεωρούμε ενάντια με αυτές τις θέσεις.

Διέγραψε ότι την ελπίδα την επαναρρώσει απολύτως για προεκτάσει ληστείας, με την λέξη γρήγορα είναι ομοσπονδία, προεκτάσει και δικαιοσύνη.

Παρά το τέλος της ενέργειας για το ότι είναι αναρχικοί και οικονομικοί, συντάσσονται με την δικαιοσύνη, από τη δικαιοσύνη, προεκτάσει και την δικαιοσύνη, οι οποίες της Μπιαγκίνιο μας κατηγορούν για να μας αλληλεγγύη με φόν που αναφέρει σε αυτή την μέση, στις 7 Απριλίου 1987 και για άλλα μια άλλη ομάδα, πόλιν στην Μπιαγκίνιο, στις 8 Μαρτίου 1988, και υπόλοιπη θα μπορούσε να μην σφραγιστεί εδώ. Φυσικά δεν έχουμε κερδίσει απολύτως τίποτα με αυτές τις άλλες θέσεις, αλλά ούτε και με τον επιβεβαίωση τους.

Αλλά, οι κατηγορίες κατηγορίας, αναρχικούς ομοσπονδία, αναρχικούς οικονομικά αποδίδονται, μας επιβεβαίωση, όπως μας έχει προσανατολισθεί από τη δικαιοσύνη της αναρχίας της Μπιαγκίνιο, με τον σκοπό να μας κατηγορούν από αναρχικούς, για τον φόν.

Σε φρενοί Μπιαγκίνιο, σε από το σημείο, ο σκοπός των αποστολών και της δικαιοσύνης και να γυμνάσει ολόκληρη την οικονομική μας δουλειά και όλα μας την αποστολή στους οικονομικούς φρενοί των αναρχικών τους.

Αλλά, ότι στο οικονομικό του κίνημα μας αποκτήθηκε μια διαφορετική που ναρκωτικό, από ένα αναρχικό ο έδαφος της έντασης αυτής.

Επίσης αποκτήθηκε φυσικά από θέση αυτή που περιβεβλημένη μας σε αναρχικό «από φόν» στην περιοχή να κερδίσουμε. Αλλά μην μας φαίνεται ότι το πρόβλημα μετακινείται, όπως εξάλλου είναι προβλήματα.

Εάν το πρόβλημα ήταν το δικαιοσύνη, καταγγείλωμε για αδικημάτων που τον λόγο ότι εμείς αναρχικοί θέλουν να μας κερδίσουν να κερδίσουμε την οικονομική φύση μας κατηγορούμε μας για πρόβλημα που δεν κερδίζει ποτέ.

Εάν δεν φοβόμαστε, Παιδιά μου από την φύση για την αποστολή μαρτυρία μας, είτε αδικησει στο κράτος είτε αδικησει στους δικαστικούς που στο όνομα ενός κοινού επαναστατημένου κομμουνιστικού θέλουν να μας θανατώσουν.

Αλέξανδρος Μπονάνο
Πίνο Στάζι

Υ.Γ. Η δικαιοσύνη θα είναι ενάντια στα άλλα άτομα ή τον Στάζι.



• Στις 18 Ιουλίου έγινε ένα από την Ιταλία πρόβλημα στην Αθήνα εκδήλωση αναρχική στους Μπονάνο και Στάζι, από διαγραφούν από την Ευρωπαϊκή Αναρχική για την συμπεριφορά τους. Μπονάνο και Στάζι, και κληρονομία και προέλαση των δραστηριοτήτων.

Δημοσίευμα της εφημερίδας της Ένωσης Αναρχικών Αναρχία το έτος 1989 για τη τότε δίωξη του

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΟΓΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ

Παρά το γεγονός ότι στη δεκαετία του 80 είχε κάνει απλώς την εμφάνιση της η νέα τεχνολογία ο Μπονάνο έριξε μεγάλο αναλυτικό βάρος σε αυτή την πρωτοεμφανιζόμενη δομή και οι εξελίξεις τον δικαίωσαν απολύτως. Ήδη η σύγχρονη τεχνολογία παράγονταν και χρησιμοποιούνταν στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς προσδίδοντας ισχύ και παντοδυναμία στον σύγχρονο “ολοκληρωτικό” κρατισμό. Η εισαγωγή της τεχνολογίας στην παραγωγή και στην εργασία θα διεύρυνε την αλλοτρίωση μέσα στην εργασία παράγοντας τυποποιημένη σκέψη και ρομποτοποίηση πράγμα το οποίο βιώνουμε, Αν δηλαδή στο φορντικό μοντέλο η αλλοτρίωση κατά τη διάρκεια της εργασίας είναι σχετική εδώ η εργασία μέσα στην σύγχρονη τεχνολογία απαιτεί απόλυτη αλλοτρίωση και υποταγή του νου και του σώματος στο καταμερισμό.

Σε μακροκοινωνικό επίπεδο η κυρίαρχη Ελίτ της εξουσίας από τη μια μεριά κάτοχος της τεχνολογίας και η υποταγμένη κοινωνική τάξη από την άλλη που οδηγούνται σε μια κατάσταση αποκλεισμένων(εσώκλειστων) με μηδενική δυνατότητα επικράτησης των από κάτω. Αυτός θα είναι ο τύπος της κοινωνικής οργάνωσης με βάση την τεχνολογική κυριαρχία. Οι εξεγέρσεις με οποιοδήποτε πρόταγμα μερικό ή ολικό δεν θα έχουν καμιά δυνατότητα επιτυχίας αφού το χάσμα ισχύος μεταξύ των κατόχων της τεχνολογίας-τεχνογνωσίας και των αποκλεισμένων θα είναι άπειρο. Αυτές τις εξεγέρσεις σε αυτό το καθεστωτικό πλαίσιο τις ονομάζει Αλογικές χαρακτηρίζοντας έτσι την ματαιοπονία τους.

Αυτός είναι ο λόγος που προτεραιότητα είναι η καταστροφή αυτής της τεχνολογικής κυριαρχίας και από εδώ πηγάζει επίσης το εξεγερτικό διότι δεν είναι δυνατόν να μιλάμε για οικειοποίηση των μέσων παραγωγής, παρά μόνο μετά την καταστροφή και την αποδιοργάνωση του υπάρχοντος.

Και κάτι άλλο. Ως αναφορά το ένοπλο στους αναρχικούς κύκλους

δεν χρειάζεται να γίνεται μεγάλη κουβέντα διότι υπάρχει μια σταθερή θέση. Σε καμιά περίπτωση ένοπλες διαχωρισμένες οργανώσεις αλλά ως μια στιγμή της διάρκειας του αντιεξουσιαστικού αγώνα που δεν χρειάζεται να χαρίζουμε αυτή την επιλογή απολύτως στο κράτος και στους εξουσιαστικούς μηχανισμούς. Αυτό έχω ακούσει να λένε και για τον Αλφρέντο.

Έγραφα για την μνήμη ενός που έζησε πλήρης ημερών. Φυσικά με φυλακές με κατ' οίκον περιορισμούς με συνεχείς διώξεις με απελάσεις με.με. με. Αναρχικός ήταν τι να κάνουμε.

Αντίο σύντροφε Μπονάνο.

Η εξουσία πίνει, η εξουσία κερνάει και η κοινωνία πληρώνει : οι οπαδοί σαν πρόβλημα

Του Κώστα Αντωνάκου

Αναμφίβολα, ένα από τα ζητήματα που κυριαρχούν στην επικαιρότητα είναι αυτό της οπαδικής βίας, η έκταση που έχει πάρει και η πιθανή αντιμετώπισή της. Τα τελευταία 2 χρόνια μόνο, η – ομολογουμένως – στυγερή δολοφονία του 19χρονου Άλκη

Καμπανού στην Θεσσαλονίκη, η δολοφονία του Μιχάλη Κατσουρή στην Νέα Φιλαδέλφεια τον Αύγουστο, αλλά και η πλέον πρόσφατη περίπτωση με τον σοβαρό τραυματισμό του ματατζή στον Πειραιά – και ό,τι ακολούθησε έπειτα –, εγείρουν μεγάλες συζητήσεις σε διάφορα επίπεδα της ελληνικής κοινωνίας και κινητοποιούν τους ιθύνοντες της χώρας – κυβέρνηση, μεγαλοϊδιοκτήτες ΠΑΕ, ΕΛ.ΑΣ.- σε διαβουλεύσεις επί διαβουλεύσεων και πύρινες ανακοινώσεις. Όλοι, μέσες άκρες, αναγνωρίζουν ότι το πρόβλημα της οπαδικής βίας αποτελεί ένα πραγματικό κοινωνικό πρόβλημα, το οποίο γεννάται και εξελίσσεται μέσα στην ίδια την κοινωνία, δημιουργώντας σοβαρές συγκρουσιακές καταστάσεις στο εσωτερικό της.

Έτσι, ενώ καταλαβαίνουμε τον ηθικό πανικό και την πρεμούρα για έλεγχο της κατάστασης από τα αφεντικά αυτής της κοινωνίας, από αυτούς που συνεδριάζουν στο Μαξίμου και από τη μιντιακή βιτρίνα που διαθέτουν, αναγνωρίζοντάς το ως κοινωνικό πρόβλημα, **στην πραγματικότητα απασχολεί πρωτίστως την κοινωνία την ίδια, δηλαδή εμάς, γιατί από εμάς πηγάζει, ενάντια σε μας στρέφεται και για μας έρχονται όσα θα αποφασίσουν οι από πάνω.** Επειδή, ακριβώς, πιστεύουμε ότι κάθε κοινωνικό πρόβλημα μπορεί να βρει λύση μόνο μέσα στην ίδια την κοινωνία και όχι από άριστες ηγεσίες, οφείλουμε να παιδέψουμε τα κεφάλια μας προσπαθώντας να αναλύσουμε βαθύτερα την κατάσταση, να αναλάβουμε τις ευθύνες μας και να μην αφήσουμε το θέμα αποκλειστικά στα χέρια και τον λόγο τους. Πρέπει, λοιπόν, να εξετάσουμε πώς παρουσιάζονται τα γεγονότα, πως διαμορφώνεται η στάση της κοινωνίας, ποιοι είναι υπεύθυνοι γι' αυτήν και να προσπαθήσουμε να προτείνουμε δικές μας λύσεις. Το παρόν κείμενο επιχειρεί να ανοίξει αυτήν την κουβέντα χρησιμοποιώντας ως εργαλεία και αξίες την αντιεξουσιαστική σκοπιά και την κοινωνική αυτοδιάθεση.

Ένα μεγάλο παράδοξο που θα συναντήσει κανείς παρακολουθώντας το θέμα, είναι στο τι λέει μεγάλο μέρος της κοινωνίας όταν συζητάει στο καφενείο ή στην δουλειά ή ακόμα ευκολότερα όταν σχολιάζει/τοποθετείται στο διαδίκτυο για το τι πρέπει να γίνει

και στο τι πραγματικά κάνει ο κρατικός μηχανισμός για να αντιμετωπίσει την συνθήκη. Ε, λοιπόν, οι περισσότεροι ζητάνε νόμο και τάξη, δηλαδή περισσότερη αστυνόμευση, να κλείσουν επιτέλους οι σύνδεσμοι οπαδών, εντατικότερους και πιο αυστηρούς έλεγχους στα γήπεδα, κάμερες, ταυτοποιήσεις και σίγουρα ακόμα πιο αυστηρούς νόμους. **Καλά μέχρι εδώ, όμως, το κράτος κάνει αυτά ακριβώς, κάνει μόνο αυτά για την ακρίβεια, κλιμακώνοντας συνεχώς την ένταση, με αυξημένη καταστολή και δικονομική αναβάθμιση.** Κι όμως, η κατάσταση πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο και κανείς δεν φαίνεται ικανοποιημένος. Το θέμα πάει και παρακάτω, καθώς έτσι η κοινωνία γκρινιάζει ότι το κράτος δεν κάνει τίποτα, ότι δεν είναι πουθενά, ότι αδυνατεί να μας κάνει σοβαρή χώρα, δίνοντάς του με τον τρόπο αυτό λευκή επιταγή για να φέρει και άλλο νόμο και τάξη και η κατηφόρα συνεχίζεται.

Βέβαια, το παραπάνω δεν αποτελεί τελικά και τόσο παράδοξο, γιατί δεν νομίζουμε ότι μιλάμε για μία περίπτωση λαϊκής βούλησης, ή κοινωνικής θέσμησης για να το πούμε αλλιώς, που η κοινωνία ψύχραιμα σκέφτεται, διαβουλεύεται, καταλήγει σε συμπεράσματα και εξουσιοδοτεί το κράτος να τα εφαρμόσει, έστω το νόμος και τάξη, έστω και αν φανερά δεν οδηγεί σε λύσεις, έστω και αν τελικά κάνει λάθος. Κι αυτό δεν το λέμε για να αθώσουμε την κοινωνία που δεν κάνει λάθη – μια κοινωνία με ολοφάνερα σημάδια σήψης – κάθε άλλο : δεν θέλουμε να την βλέπουμε σαν ένα νήπιο που εξαπατήθηκε, αλλά αντιθέτως την καλούμε διαρκώς να αναλάβει τις ευθύνες της. Όμως, αναγνωρίζουμε ότι η κουβέντα και οι όροι με τους όποιους διεξάγεται, τίθενται -και γι' αυτό- το θέμα αποκλειστικά από τα πάνω, με την συνεχή αναπαραγωγή της αηδιαστικής καραμέλας του ως εδώ και της καταδίκης της βίας, από τα ίδια μέσα που την αναπαράγουν και την εκτρέφουν. Τα ίδια μέσα που, ως γνωστόν, ανήκουν και ελέγχονται από την ίδια συνομοταξία που ωφελείται από αυτήν, τους ιδιοκτήτες των μεγάλων ομάδων. Παρουσιάζουν ως αντικοινωνικές και παράφρονες τις ενέργειες των οπαδών, ή εστω των ' 'χούλιγκαν' ' της εκάστοτε ομάδας, οι ίδιοι που αποκτούν κοινωνικό έρεισμα μέσα από αυτές, αλλά και

– σε πολλές περιπτώσεις – συμβολικό ή και πραγματικό κεφάλαιο. Με την τακτική της στοχοποίησης και της καταδίκης, media, μεγαλοεπιχειρηματίες, κράτος και αστυνομία, δημιουργούν τον εσωτερικό εχθρό άλλη μια φορά, συσπειρώνονται μεταξύ τους, παρουσιάζουν τα πράγματα όπως τους βολεύουν, βγάζοντας εντελώς τις ευθύνες τους από το κάδρο, αναγκάζοντας την κοινωνία να συνθηκολογήσει και να εκλιπαρεί για ακόμα ισχυρότερη παρουσία τους, μπας και σωθούμε. **Η εξουσία πίνει, η εξουσία κερνάει και η κοινωνία πληρώνει στην τελική.**

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η δολοφονία Κατσουρή και η αντιμετώπισή της απο τα media. Για ένα συμβάν που συνέβη εν έτει 2023 σε κεντρικότατο σημείο, με δεκάδες αυτόπτες μάρτυρες και πολυάριθμες βιντεοσκοπήσεις του, τα media κατάφεραν να το παρουσιάσουν με πολλές διαφορετικές εκδοχές από την στιγμή που κυκλοφόρησε και μονοπώλησε το ενδιαφέρον στον δημόσιο λόγο. Φυσικά, χωρίς καμία διάθεση να διασταυρώσουν τα λεγόμενά τους ή να διαψεύσουν μια λανθασμένη αναφορά, φτάνοντας στο σημείο να στοχοποιήσουν ως ενόχους, ανθρώπους που δεν είχαν καμία σχέση με το συμβάν, καθ' υπόδειξη της ΕΛ.ΑΣ. Έτσι, ο δημόσιος διάλογος εγκλωβίστηκε σε έριδες για το τι όντως έγινε : ήταν ραντεβού θανάτου μεταξύ οργανωμένων; Ήταν πογκρόμ σε γυναικόπαιδα; Ήταν φασιστική επίθεση; Τι ομάδα υποστηρίζει ο δολοφόνος; περνώντας αναίμακτα τον ρόλο και τις ευθύνες των μπάτσων στο περιστατικό, που αν δεν ήταν τόσο κραυγαλέες και διαπιστωμένες από διεθνείς πηγές, ίσως να μην ασχολούνταν και κανείς. Όπως συμβαίνει, άλλωστε, σε δεκάδες περιστατικά που εκκινούν από την στάση της αστυνομίας και παρουσιάζονται ως τυφλή οπαδική βία. **Να, λοιπόν, πώς μια κοινωνία που σοκαρίστηκε πραγματικά από το γεγονός, από την άδικη δολοφονία ενός ανθρώπου και θέλει να βρει μια λύση στο πρόβλημα, αντί να είναι στα κάγκελα απαιτώντας το ξερίζωμα της αστυνομίας, μετά από όλα αυτά που (δεν) έκανε, συνεχίζει να φωνάζει για περισσότερους μπάτσους ενώ τρώγεται μεταξύ της.**

Τα ίδια ισχύουν αν εξετάσουμε και το τελευταίο περιστατικό στο **Ρέντη**, με τον σοβαρό τραυματισμό αστυνομικού από ναυτική

φωτοβολίδα και την μετέπειτα στάση αστυνομίας και δικαιοσύνης. Χωρίς να παρουσιάζονται οι αναρίθμητες προκλήσεις της αστυνομίας σε κάθε γήπεδο, με ρίψεις χημικών σε κλειστούς χώρους με γέρους και παιδιά και το επικίνδυνο νταβατζιλίκι που τους έχει παραχωρηθεί, έναντι στο σύνολο του κόσμου που απλώς θέλει να πάει στο γήπεδο ή να είναι οπαδός, φαντάζει ως ένα ακόμα περιστατικό τυφλής παράλογης βίας από τους χούλιγκαν. Η αλήθεια είναι πως δεν είναι ακριβώς έτσι, είναι η επιστροφή της βίας από την πλευρά τους στην συνεχώς βίαιη και εξευτελιστική στάση των μπάτσων. Αυτή είναι μια αλήθεια που δεν μπορεί να επιβληθεί, αλλά μπορεί να επιβεβαιωθεί με την απλή παρουσία κάποιου σε αθλητικά δρώμενα τον τελευταίο αρκετό καιρό. Μάλιστα, αποδείχθηκε περίτρανα ότι από την στιγμή που χτυπήθηκε δικός τους, οι μπάτσοι λειτούργησαν σαν καλά οργανωμένη και εξοπλισμένη συμμορία – που είναι ι- προσάγοντας ένα ολόκληρο γήπεδο, κρατώντας τους ομήρους ουσιαστικά, παραβιάζοντας σωρεία νόμων, αφήνοντας μόνο τα γυναικόπαιδα και απειλώντας πατεράδες με ανήλικα. **Αφού πειράξατε δικό μας, θα γαμηθείτε όλοι, αυτή είναι η στάση αυτών που θα αντιμετωπίσουν την οργανωμένη βία στα γήπεδα.**

Όπως ειπώθηκε και παραπάνω, μέσα σε όλο αυτό δεν βλέπουμε την κοινωνία ως έρμαιο μιας εξαπάτησης από τα μέσα και τους από πάνω, που την οδηγούν στο να εναρμονίζεται πλήρως με τον λόγο τους και να προκρίνει τις λύσεις τους, για ένα πρόβλημα που φανερά δεν λύνεται έτσι. Άλλωστε, το νόμος και τάξη αποτελεί πανάκεια για μεγάλο μέρος των συνανθρώπων μας, ως αποτέλεσμα μιας συντηρητικής και όλο και πιο δεξιάς στροφής που βλέπουμε να επιλέγει. Εκεί έγκειται άλλωστε και η δική μας ευθύνη, να αναχαιτίσουμε αυτές τις αντιλήψεις στο κοινωνικό πεδίο γιατί μας οδηγούν με ακρίβεια στην αδιέξοδη αναβίωση των ίδιων τραγικών γεγονότων.

Μιλώντας για τους ίδιους τους οπαδούς, αδυνατούμε να τους δούμε – στο σύνολό τους τουλάχιστον – ως εχθρούς και ανεξέλεγκτους εγκληματίες, όπως τους παρουσιάζουν. Ούτε μας καλύπτει η άποψη ότι αποτελούν παραστρατημένους λούμπεν

προλετάριους που σκοτώνονται για την μπάλα ή για τα συμφέροντα των αφεντικών. Ίσως, αν το βλέπαμε έτσι, να κοιμόμαστε πιο ήσυχοι και τα πράγματα να μας φαίνονταν πιο απλά. Οι οπαδοί, όμως, ακόμα και οι περίφημοι χουλιγκάνοι – που αποτελούν άλλωστε μειοψηφία (δυναμική), εντός του συνόλου τους – είναι γνήσια τέκνα αυτής της κοινωνίας που όλοι ζούμε, διαπερνώνται από την ίδια υποτίμηση και εξαθλίωση που διέπουν τεράστιο μέρος της κοινωνίας, από την ίδια αδιέξοδη ζωή, αλλά και από τις ίδιες αξίες και λύσεις για να ξεφύγουν. Η επιβίωση του πιο δυνατού, ο συνεχής ανταγωνισμός σε όλα τα επίπεδα, το απόλυτο ‘‘ή εμείς ή οι άλλοι’’, αξίες που διέπουν τον οπαδικό κώδικα, δεν μας φαίνονται στην τελική τόσο αντικοινωνικές. Αντιθέτως, παρατηρούμε την ιδεολογική επικράτησή τους σε όλο το κοινωνικό φάσμα. Μπορεί η οπαδική βία να έχει δικά της χαρακτηριστικά (που πηγάζουν από το κακό στο χειρότερο βεβαίως) και αυξημένη κλίμακα καθώς αντλεί στοιχεία ούτως ή άλλως από τις μητροπολιτικές συγκρούσεις ομαδοποιήσεων, έχει όμως τις ίδιες σημασίες με την διάχυτη κοινωνική βία που βιώνουμε όλοι. Όλοι εναντίον όλων και ας είμαστε μικρά ψάρια σε έναν ωκεανό που κάνουν κουμάντο μεγάλοι καρχαρίες, εμείς θα κατασπαράξουμε όποιον βρούμε μικρότερο.

Αφού, τελικά, θεωρούμε ότι η καταδίκη των οπαδών ως αντικοινωνικών στοιχείων που πρέπει να εξοντωθούν είναι μια εύκολη (μη) λύση, που θα οξύνει περαιτέρω την κατάσταση μέχρι το επόμενο σοκαριστικό γεγονός, πρέπει κάτι να πούμε. Και αυτό που πρέπει να ειπωθεί είναι ότι ο οπαδικός χώρος, τα γηπεδικά πέταλα είναι ένα ακόμα κοινωνικό πεδίο που διεξάγεται μια συνεχής διαπάλη αξιών και σημασιών. Ένας χώρος στον οποίο μπορεί να επικρατήσουν αντισυστημικές ή κυρίαρχες ιδεολογίες, καλές, κακές ή λιγότερο κακές ιδέες. Και επειδή είναι ένα πεδίο, στο οποίο βλέπουμε αυτή την στιγμή να επικρατεί η πρακτική της ακραίας βίας προς τους απέναντι, η εξόντωση αυτού που έχει πέσει, η σιγή για τα πολιτικά δρώμενα ευνοώντας το έρεισμα των ακροδεξιών, οφείλουμε να είμαστε προσεκτικοί. Να στηρίξουμε όσους δίνουν τώρα μάχη για το ποια θα είναι και προς τα πού θα πρέπει να στρέφεται η οπαδική ισχύς, ποιες

ενέργειες και δράσεις αρμόζουν στους ίδιους και ποιοι χωράνε και ποιοι όχι εντός τους. Γιατί, αν παραβλέψουμε ότι υπάρχει αυτή η διαπάλη και ότι τα πράγματα δεν έχουν γείρει οριστικά στην αλόγιστη βία και στον κανιβαλισμό, αν παραβλέψουμε ότι η πλειοψηφία του οπαδικού κόσμου μπορεί να ελέγξει τον εαυτό του, αν παραβλέψουμε τις κοινωνικές δράσεις αλληλεγγύης και την συμμετοχή τους στους κοινωνικούς αγώνες, παραδίδουμε το σύνολό του στα χέρια : μπάτσων, δικαστών και media. Όσο αυτοί τους μεταχειρίζονται σαν αντικοινωνικά στοιχεία, τόσο προωθούν τις αντικοινωνικές και αντιδραστικές φωνές εντός τους. Αν δεν αναλάβουμε σαν κοινωνία αυτήν την ευθύνη και δεν απαντήσουμε, όχι με αόριστα ευχολόγια, αλλά με κοινωνικές δράσεις και προσεγγίσεις εντός του χώρου αυτού, καλώντας τους ίδιους να αναλάβουν την μεγάλη ευθύνη τους, να απομονώσουν τα στοιχεία που τους καθιστούν δολοφόνους αντί οπαδούς, τόσο θα γίνονται οι πλατείες, οι δρόμοι και τα γήπεδα σφαγεία και θα πηγαίνουμε όλοι μαζί από το ένα σοκ και αποτροπιασμό στον άλλο, μέχρι να μην μείνει κανείς όρθιος σε αυτήν την κοινωνία

Ανοιχτή συνέλευση για ενημέρωση & συντονισμό κατά των εξορύξεων – Τρίτη 19/12 | 19:00

Την Πέμπτη 7/12 συγκεντρωθήκαμε στο Καλοχώρι άτομα από τη συνέλευση μας, κάτοικοι των γύρω χωριών και άτομα από την Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση για να συζητήσουμε όλοι

μαζί τις εξελίξεις στο ζήτημα της εξόρυξης και τις δράσεις μας.

Στο τέλος της κουβέντας, με την εξόρυξη να βρίσκεται προ των πυλών και την πρόσφατη Απόφαση Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων (ΑΕΠΟ), κρίναμε απαραίτητο να υπάρξει μια μαζική συσπείρωση ομάδων και ατόμων που ενδιαφέρονται για το ζήτημα από την ευρύτερη περιοχή της Ηπείρου, ώστε να χτίσουμε δίκτυα επικοινωνίας και να συντονίσουμε τις δράσεις μας.

Η συνάντηση αυτή ορίστηκε για την **Τρίτη 19/12 στις 7μ.μ. στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα (Αραβαντινού 6, εντός στοάς Σκόρδου, είσοδος και από Τσιριγώτη 14)**

Οφείλουμε να συσπειρωθούμε και μαζί να σταθούμε αποφασιστικά απέναντι στην εταιρία και το κράτος που της ανοίγει διάπλατα την πόρτα για την καταστροφή. Ο μόνος τρόπος να τους εμποδίσουμε είναι συλλογικά.

Ας είμαστε όλοι-ες εκεί.